

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Προς
**Τον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Ναυπάκτου κ.κ. ΙΕΡΟΘΕΟΝ**

Εν Αιγίω τη 1^η Δεκεμβρίου 2021

Σεβασμιώτατε και Παμφίλτατε εν Χριστώ Αδελφέ,

Με πολλήν χαράν τα πιστά της Εκκλησίας τέκνα απήλαυσαν χθες Υμās προεξάρχοντα κατά την θείαν λειτουργίαν εις τον πανη-γυρίζοντα ιερόν Ναόν του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου, του Πρωτο-κλήτου, εις Πάτρας!

Δυστυχώς όμως περί το τέλος το θείον κήρυγμα, διά του οποίου και εμπλουτίζεται και επιστεγάζεται η θεία λατρεία, μετέτρεψε την ευλάβειαν των ψυχών μας εις ιεράν αγανάκτησιν εναντίον Σας, διότι Υμείς ως ομιλητής κατά την διάρκειαν της ομιλίας Σας ενεφανίσατε Εαυτόν ως θεολογούντα ιστορικόν και όχι ως διδάχον του Ευαγγελίου και πνευματικόν τροφοδότην ημών προς σωτηρίαν της ψυχής μας!

Από την ιστοσελίδα Romfea.gr μεταφέρομεν ενταύθα ό,τι σημει-ώνουν περί του θείου κηρύγματός Σας:

«Με λαμπρότητα εορτάσθη στην Πάτρα

**η πανσεβάσμια μνήμη του Αγίου
Αποστόλου Ανδρέου.**

**Στόν περικαλλή Ιερό Ναό του
ετελέσθη Αρχιερατικό Συλλείτουργο,
προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου
Βλασίου κ. Ιεροθέου, ο οποίος εκήρυξε και
τον θείο λόγο, με θεολογικό βάθος και
πνευ-ματικότητα.**

**Ανεφέρθη ο λόγιος ομιλητής στον Απόστολο
Ανδρέα ως Πρωτόκλητον και στη θέση που είχε
έναντι του Κυρίου και των άλλων Αποστόλων.**

Επίσης ανέλυσε τους **όρους Πρωτόκλητος** για τον **Απόστολο Ανδρέα και Πρωτοκορυφαίος** για τους **Αποστόλους Πέτρον και Παύλον**.

Επίσης μίλησε για την **Πρώτη εν Ιεροσολύμοις Σύνοδο, της οποίας προήδρευσε ο Άγιος Απόστολος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, Επίσκοπος Ιεροσολύμων και όχι κάποιος άλλος Απόστολος**». Και έκανε λόγο για τις Συνόδους, την ενότητα της Εκκλησίας και την ανάγκη της κοινωνίας και της υπακοής με την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας και τόν εκασταχού Επίσκοπον, όπως ορίζει η Εκκλησιαστική τάξις και οι Ιεροί Κανόνες.»

(Πηγή: Romfea.gr-30.11.2021)

Επομένως, Άγιε Αδελφέ, αντί να ομιλήσετε επαινετικώς διά τον Μέγα Απόστολον της Ορθοδοξίας μας και να μας διδάξετε, αναφερόμενος εις την αγιοτητά Του και εις τον τρόπον του μαρτυρίου Του, Υμείς αναλώσατε Εαυτόν, **δια να μας ομιλήσετε κατά τρόπον μειωτικόν περί της ζωής του Αγίου Ανδρέου!** Προσπαθήσατε να μας πείσετε, ότι ο Άγιος Ανδρέας ήτο μεν ο **Πρωτόκλητος** Μαθητής, **ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΚΑΤΩΡΘΩΣΕ ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΧΘΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΘΡΟΝΟΣ (!)** μεταξύ του χορού των Δώδεκα Μαθητών του Κυρίου μας! Με άλλα λόγια μας είπατε, ότι ο Άγιος Ανδρέας εκλήθη μεν πρώτος μεταξύ των Δώδεκα Μαθητών, αλλά **«στη στροφή του έφαγαν»** ο Πέτρος και ο Παύλος! **Ωστε ο Ανδρέας, Του οποίου την μνήμην εορτάζομεν,...υστέρησεν εις την απόδοσίν Του και, συνεπώς, απέτυχε να αναδειχθή συγχρόνως ΚΑΙ Πρωτόθρονος ΚΑΙ Πρωτοκο-ρυφαίος μεταξύ των Αγίων Αποστόλων!**

Ένα εισέτι κατακριτέον σημείον της ομιλίας Σας ήτο το απόσπασμα περί της Αποστολικής Συνόδου των Ιεροσολύμων, κατά το έτος 48 μ.Χ., εις την οποίαν προήδρευσε ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος και ΟΧΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ!!!! Δηλ. ανεφέρθητε μειωτικώς διά τον Μέγα Απόστολον, ο Οποίος εν τούτοις από την άκρην του κόσμου, δηλ. από την πόλιν των Ιεροσολύμων, κατώρθωσε να φθάση μέχρι της Πελοποννήσου, διδάσκων το Ευαγγέλιον του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού! Βεβαίως τότε δεν υπήρχον αεροπλάνα και λοιπά ταξιδιωτικά μέσα, όπως στην εποχή μας! Επομένως και μόνον η μετακίνησις από τα Ιεροσόλυμα μέχρις της πόλεως των Πατρών, αποτελεί ΜΕΓΑ ΚΑΤΩΡΘΩΜΑ, άξιον μνημονεύσεως και επαίνου!

Επί πλέον ανεφέρθητε εις την Αποστολικήν Σύνοδον των Ιεροσολύμων, διά να μας διδάξετε, εμμέσως πλην σαφώς, ουχί τόσον την μεγάλην αξίαν των Ιερών Συνόδων της Εκκλησίας, και μάλιστα των Αγίων και Οικουμενικών Συνόδων, **όσον το αλάθητον αυτών**, ώστε διά του τρόπου αυτού να μας υποδείξετε την ανάγκην μιάς τυφλής υπακοής και της αδιακρίτου υποταγής μας στις Αποφάσεις της Ιεράς

Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, με υπο-νοούμενον την στάσιν της Ιεράς Συνόδου έναντι του Κορωνοϊού και την **ανάγκην να αποδεχθούμε ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ το σχετικόν εμβόλιον!**

Πλανάσθε, λοιπόν, Ἄγιε Αδελφέ, όταν εἰς το κήρυγμά Σας, ἐμμέσως πλὴν σαφώς, θέλετε νὰ μας ἐπαναλάβετε, **ὅτι ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ υποστούν το Εμβόλιον, εἶναι «ΛΕΠΡΟΙ»(!), εἶναι«ΝΑΖΙ» !!!!!**

Πλανάσθε, ἐπίσης, όταν ὀρθῶς μὲν τονίζετε το ΑΛΑΘΗΤΟΝ των Οἰκου-μενικῶν Συνόδων στίς Αποφάσεις των, παραλείπετε ὅμως νὰ ἀναφερθῆτε καὶ εἰς τινὰς περιπτώσεις, ὅπου Σύνοδος, συγκληθεῖσα ὡς Οἰκουμενική, τελικῶς ἐχαρακτηρίσθη ὡς ΛΗΣΤΡΙΚΗ!!!! Τοῦτο π.χ. συνέβη κατὰ το ἔτος 449 μ.Χ., ὅτε ἡ ἐν Εφέσῳ συνελθοῦσα ὡς Οἰκουμενική Σύνοδος, τελικῶς εἰς τὴν ἐκκλησια-στικὴν ἱστορίαν κατεγράφη ὡς «**ληστρική!**».

Τέλος, στίς ἡμέρες μας ὡς **ληστρική** ἔχει χαρακτηρισθῇ καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία, συνελθοῦσα ἀπὸ 17 ἕως 26 Ιουνίου 2016 ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ἀνεγνώρισεν ὡς «Εκκλησίαν» τὰ ἀποκόμματα τῆς Ορθοδοξίας, δηλ. τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντες, ἥτοι αὐτοὺς ποὺ κατακομμάτιασαν τὸν ἄρραφο Χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, τοὺς προκαλέσαντας τὸ Σχίσμα στὴν Εκκλη-σία, τοὺς Σχισματικούς!

Δεχθῆτε, λοιπόν, Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ Αδελφέ, τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὴν θεολογικὴν Σας πτώσιν καὶ κατάπτωσιν! Διὰ τοῦ χθεσινοῦ κηρύγματός Σας δὲν ἐδοξάσθη ὁ Χριστὸς μας! Οὔτε καὶ ὁ Ἅγιος Απόστολος Ἀνδρέας ἐτιμή-θη! Το ἐκκλησίασμα δὲν ἤκουσε μίαν διδαχὴν ἀπὸ τὴν Ἠθικὴν Διδασκαλίαν τοῦ Ευαγγελίου! Δὲν ἤκουσε ἓνα δίδαγμα ἀπὸ τὴν ἀγίαν ζωὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, ὁ ὁποῖος ἐθυσίασεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ! Καὶ ὁ ὁποῖος ἀπὸ μεγάλην ταπείνωσιν ἀρνήθηκε τὸν Σταυρὸν ὡς ὄργανον τοῦ μαρτυρίου Του,

ὁπότε ἀντὶ τοῦ Σταυροῦ ἐχρησιμοποιήθη τὸ σχῆμα **X** ! Ὅθεν διὰ τοῦ χθεσινοῦ κηρύγματός Σας, ἔχοντας ὡς στόχον νὰ ἐντυπωσιάσετε τὸ ἐκκλησίασμα, προσπαθήσατε νὰ ἐμφανίσετε τὸν ἑαυτὸν Σας ὡς Μέγαν Θεολόγον! Εἰδιδάξατε Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ ὄχι τὴν Ἠθικὴν Διδασκαλίαν τῆς Ορθοδοξίας μας! Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὅμως διεπράξατε μίαν μεγάλην ἀμαρτίαν! Ἀντὶ νὰ προβάλλετε τὸν Πρωτόκλητον Ἀπόστολον ὡς ὑπόδειγμα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, διὰ τοῦ κηρύγματός Σας, ἐμμέσως πλὴν σαφώς, ἐνεφανίσατε τὸν ἑαυτὸν Σας ὡς Μέγαν Θεο-θολο-λόγον! Ἡ ομιλία Σας, λοιπόν, χθὲς δὲν ἦταν ΚΗΡΥΓΜΑ, ἀλλὰ ἓνα μάθημα ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας! Ἦσαν ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου!!! Δεχθεῖτε, λοιπόν, Αδελφέ μου, τὰ συλλυπητήριά μου!

Συνεπῶς, ὡς ἓνας πρεσβύτερος ἐν Χριστῷ Αδελφός Ἀρχιερεὺς, Σας ἀνα-καλῶ εἰς τὴν τάξιν! Σας ἱκετεύω, ἐπαναλαμβάνων τὰ λόγια

του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού: **«Μετανοείτε• ήγγικε γάρ η Βασιλεία των Ουρανών»** (Ματθ. 4, 17).

Επί δε τούτοις διατελώ
Ελάχιστος εν Χριστώ Αδελφός

Is ne. Καταφραγείας Αμφο

+ Ο Μητροπολίτης πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας Αμβρόσιος

Ο «λεπρός!» καθ' Ὑμᾶς

και

Ο «Αδελφοκτόνος!»

κατά τον Σεβ. Πειραιῶς κ. Σεραφείμ.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ:

Αναγνωρίζομεν και ομολογούμεν το αλάθητον των Ιερών Συνόδων και δὴ τῶν Οικουμενικῶν τοιούτων. Πλήν ὁμως εἰς τὴν ἀναγνώρισιν μιᾶς Συνόδου ὡς Οικουμενικῆς προέβαινεν οὐχὶ αὐτὴ αὕτη ἡ Σύνοδος διὰ τὸν εαυτὸν τῆς, ἀλλὰ ἡ ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις, τὴν ὁποίαν και ἀνεγνώριζεν μιὰ ἐπομένη Σύνοδος! Συνεπῶς τὴν Α΄ Οικουμενικὴν Σύνοδον ἀνεγνώρισεν ὡς «Οικουμενικὴν» ἡ Δευτέρα τοιαύτη κ. οὐ.κ.!

Πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπερθεῖν θέσεών μας περὶ τῆς ἀνευ ἀντιρρήσεων ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀλαθήτου τῶν Ιερών Συνόδων και πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς παρούσης ἀνοικτῆς ἐπικοινωνίας μας εἰς τὴν συνέχειαν ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τοῦ Διαδικτύου τὸ ἄρθρον **«Εἶναι ὅλες οἱ Ἐκκλησιαστικὲς Σύνοδοι ἔγκυρες;»**.

(Βλ. <https://www.impantokratoros.gr/2A3CCD56.el.aspx>).

Εἶναι ὅλες οἱ Ἐκκλησιαστικὲς Σύνοδοι ἐγκυρες;

Κάθε ἐκκλησιαστικὴ σύνοδος ἡ ὁποία συγκαλεῖται ἀπὸ Ἐπισκόπους ἢ και Πατριάρχες εἶναι ἐγκυρὴ σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὸ τί αὐτὴ ἀποφασίζει, ἀπλῶς και μόνον ἐπειδὴ τὴν συνεκάλεσαν ὑψηλὰ ἱστάμενοι ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας; Με ἄλλα λόγια, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα **«υποχρεοῦται»** νὰ ἐπικυρώσῃ τὶς ἀποφάσεις κάθε Συνόδου, δυνάμει τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν που συμμετέχουν, ἀσχέτως ἀν αὐτοὶ ἀποφασίζουν ἀντιθέτως ἀπὸ τὴ διαχρονικὴ Πίστη τῆς Ἐκκλησίας;

ΕΙΝΑΙ ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ ΕΓΚΥΡΕΣ;

Κάθε ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδος εἶναι **ἀλάθητη**; Σε κάθε ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδο ἐπιφοιτᾷ **«ἀναγκαστικῶς»** τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐπειδὴ ἀπλῶς αὐτοὶ που τὴν συνεκάλεσαν ἦταν Ἐπίσκοποι; Ἐπειδὴ μία Σύνοδος ἐπιδιώκει νὰ ὀνομασθῇ και ἀναγνωρισθῇ

ως «Οικουμενική», γι' αυτό **«αναγκάζεται» το Άγιον Πνεύμα να επικυρώση οπωσδήποτε** τις αποφάσεις της; Οι αποφάσεις μιας εκκλησιαστικής Συνόδου είναι **δεσμευτικές** για τους Χριστιανούς, όπως οι διαταγές ενός στρατιωτικού στους υφισταμένους του, αν οι αποφάσεις αυτές **συγκρούονται** με την ως τότε Πίστι και διδασκαλία της Εκκλησίας; Αυτά είναι μερικά ερωτήματα που ανακύπτουν στη συνείδησι πολλών Χριστιανών, όταν συγκεκριμένα γεγονότα τούς φέρνουν σε αντίθεσι με τις απόψεις της διοικήσεως της Εκκλησίας και με τις συνοδικές Της αποφάσεις.

Η εμπειρία της Εκκλησίας από την ως τώρα ιστορία Της, δίνει μια ολοκάθαρη απάντησι στα παραπάνω ερωτήματα : **«Ο Χ Ι»!**

Εν πρώτοις, προτού αναφερθούμε σε συγκεκριμένα παραδείγματα, μεταφέρουμε συνοπτικώς τα επί τούτου γραφόμενα έγκριτου Καθηγητού της Θεολογίας: «*Η ίδια η μακραίων ιστορία της Εκκλησίας μαρτυρεί αδιαμφισβήτητα, ότι δεν εγγυάται και κάθε σύνοδος επισκόπων για την αλήθεια ή είναι απαλλαγμένη κάθε πλάνης. Το γεγονός, ότι **άγιοι και μεγάλοι άνδρες της Εκκλησίας, όπως ο Μέγας Αθανάσιος και ο θεός Χρυσόστομος καθαιρέθηκαν από επισκοπικές συνόδους**, δικαιολογεί πληρέστατα το παράπονο Γρηγορίου του Θεολόγου ... (...*) Είναι ιστορικό γεγονός πολλαπλά μαρτυρημένο, ότι ούτε το πλήθος των παρακαθημένων Επισκόπων, ούτε η προέλευσή τους από κάθε μέρος της οικουμένης και από τις Εκκλησίες οι οποίες ευρίσκονται σε κάθε μέρος, ούτε η συμμετοχή όλων των κεντρικών θρόνων και Αρχιεπισκόπων, αρκούν για τη συγκρότηση Οικουμενικής Συνόδου. Έτσι, στη δικαίως ονομασθείσα **ληστρική σύνοδο της Εφέσου** (το 449) παρεκάθησαν 135 επίσκοποι, ανάμεσα στους οποίους ο Διόσκορος [Πατριάρχης] Αλεξανδρείας και ο [Αρχιεπίσκοπος] Ιεροσολύμων Ιουβενάλιος και ο Θαλάσιος [Αρχιεπίσκοπος] της Καισαρείας της Καππαδοκίας» ¹.

Πράγματι, ας δούμε και ολίγα ακόμη ιστορικά στοιχεία περί συνόδων:

Οι «δίδυμες σύνοδοι» **Αριμίνου** (Ρίμινι Ιταλίας) και **Σελευκείας** της Ισαυρίας, που συγκλήθηκαν (359 μ.Χ.) από τον αιρετικό (αρειανόφρονα) Αυτοκράτορα Κωνσταντίο για την επίλυση των αρειανικών ερίδων, και στις οποίες πήραν μέρος Επισκοποι αντιστοίχως της Δύσεως και της Ανατολής, αποτελούμενες η μεν πρώτη από 400 Επισκόπους (στους οποίους 80 αρειανόφρονες) και η δεύτερη από 160 επισκόπους (στους οποίους 15 Ορθόδοξοι), τελικώς αποδέχθηκαν τον Δεκέμβριο του 359 μ.Χ. το αρειανικό σύμβολο πίστεως «της Νίκης», πόλεως της Θράκης, επειδή το επέβαλε ο Αυτοκράτωρ και στις δύο συνόδους, παρά τις αντίθετες αποφάσεις που αυτές είχαν λάβει.

Η **ληστρική (δηλ. των ληστών) σύνοδος της Εφέσου** (Αύγουστος 449 μ.Χ.), συγκλήθηκε από τον Αυτοκράτορα Θεοδόσιο Β' (408-450) με πρόεδρο τον (μετριοπαθή) μονοφυσίτη Πατριάρχη Αλεξανδρείας Διόσκορο, για την αθώωση του ακραίου μονοφυσίτη αιρεσιάρχη Αρχιμανδρίτη Ευτυχούς, που ήταν επόπτης των Μοναχών της ΚΠόλεως. Η σύνοδος αυτή καθήρεσε τον Άγιον Φλαβιανόν Πατριάρχη ΚΠόλεως ² και τον Ευσέβιον Επίσκοπον Δορυλαίου κ.α. Ο Άγιος Φλαβιανός εκοιμήθη λίγο αργότερα από τις κακώσεις που υπέστη από τους οπαδούς του Διοσκόρου.

..... Η **ενωτική (ψευδο)-σύνοδος Φερράρας-Φλωρεντίας** (1438-1439 μ.Χ.) στην Ιταλία. Το συμφέρον του Πάπα Ρώμης Ευγενίου Δ' (1431-1447) και του Ρωμικού Αυτοκράτορος Ιωάννου Η' Παλαιολόγου (1425-1448) να ενωθή η δυτική χριστιανωσύνη με την Ορθόδοξη Εκκλησία, ώστε ο μεν Πάπας να υπερισχύση έναντι της μεταρρυθμιστικής Συνόδου της Βασιλείας (1431-1449), ο δε Αυτοκράτωρ να τύχη της παπικής βοήθειας έναντι της προελάσεως των Τούρκων, οδήγησαν στη σύνοδο αυτή. Μετά από πολύμηνες διαπραγματεύσεις και αφόρητη πίεση επί των Ορθοδόξων Αρχιερέων εκ μέρους των παπικών και του Αυτοκράτορος Ιωάννου, η σύνοδος κατέληξε στην υπογραφή «Όρου», ο οποίος ευνοούσε τις παπικές αξιώσεις και αιρέσεις. Μόνον ο Άγιος Μάρκος Εφέσου ο Ευγενικός, το κυριώτερο θεολογικό ανάστημα των Ορθοδόξων, και άλλοι πέντε αντιπρόσωποι, καθώς και οι αντιπρόσωποι της Ιβηρίας (Γεωργίας) δεν υπέγραψαν τον «Όρο» και απεχώρησαν. Η

εκκλησιαστική συνείδηση των Ορθοδόξων δεν επέτρεψε τελικώς την επικράτηση της ψευδενώσεως στην Ανατολή, παρά τις μεθοδεύσεις του Αυτοκράτορος, και ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός ανεδείχθη σε **«άτλαντα»** της Ορθοδοξίας, ο οποίος μόνος έφερε το βάρος της αντιπαραθέσεως και της νίκης κατά των παπικών και των «ορθοδόξων» λατινοφρόνων (τους οποίους ο Άγιος Μάρκος ονόμαζε **«Γραικολατίνους»**).

Υπάρχουν βεβαίως και πολλές άλλες ακόμη αιρετικές και ληστρικές Σύνοδοι.

.....
Ο σπουδαίος θεολόγος π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, αποτυπώνοντας την ιστορική πραγματικότητα για το αν ευρίσκεται η αλήθεια πάντα μαζί με το πλήθος ή όχι, γράφει: **«Πολύ συχνά το μέτρον της αληθείας είναι η μαρτυρία της μειοψηφίας. Είναι δυνατόν να είναι Καθολική Εκκλησία το μικρόν ποίμνιον [Λουκ.12, 32]. Ίσως υπάρχουν περισσότεροι ετερόδοξοι παρά ορθόδοξοι. Είναι δυνατόν να εξαπλωθούν οι αιρετικοί παντού, ubique, και να καταλήξη η Εκκλησία εις το περιθώριον της Ιστορίας ή να αποσυρθή εις την έρημον. Αυτό συνέβη κατ' επανάληψιν εις την Ιστορίαν και είναι πολύ πιθανόν να συμβή και πάλιν (...) Το καθήκον της υπακοής παύει όταν ο επίσκοπος παρεκκλίνει από τον καθολικόν κανόνα και ο Λαός έχει το δικαίωμα να τον κατηγορήσει, ακόμη δε και να τον καθαιρέσει»** ³.

Αλλά τότε, πότε μία Σύνοδος αναγνωρίζεται ως Οικουμενική ή ως γενικώς αποδεκτή; Ποιά είναι η σημασία της συμμετοχής Αγίων ανθρώπων σ' αυτήν; Ποιά είναι η σημασία της γνώμης του πληρώματος της Εκκλησίας (**τοπικώς και διαχρονι-κώς**) για την ισχύ των αποφάσεων μιας Συνόδου; Πόσο αποφασιστικός παράγων είναι η διατήρηση **αναλλοίωτης** της Παραδόσεως της Καθολικής Εκκλησίας, για την αποδοχή ή κατάκριση των αποφάσεων μιας Συνόδου από τον Λαό των Ορθοδόξων πιστών;

Τελικώς, το κύρος μιας Συνόδου κρίνεται από την ευθυγράμμισή της με την **Αλήθεια την αποκαλυμμένη στους Αγίους (Πατριάρχες, Προφήτες, Αποστόλους, Πατέρες)**. Οι Ορθόδοξοι Πατριάρχες της Ανατολής στην απάντησή τους στον Πάπα Πίο τον 9ο, το 1848, διεκήρυξαν, σύμφωνα με την εκκλησιαστική Παράδοση, ότι **«σε μάς, ούτε Πατριάρχες, ούτε Σύνοδοι μπόρεσαν ποτέ να εισαγάγουν νέα [δόγματα και έθη], διότι ο υπερασπιστής της θρησκείας είναι το ίδιο το σώμα της Εκκλησίας, δηλαδή ο ίδιος ο λαός, ο οποίος θέλει το θρησκευμά του αιωνίως αμετάβλητο και ομοειδές με αυτό των πατέρων του»** ⁴.

Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, τον οποίον η Εκκλησία μας τιμά (στις 21 Ιανουαρίου) ως «οδηγόν Ορθοδοξίας και διδάσκαλον της ευσεβείας» και ακόμη ως «πυρ καιόμενον κατά των αιρέσεων», εκφράζει ρητώς την αλήθεια σχετικώς με το κύρος των εκκλησιαστικών Συνόδων· οι Σύνοδοι δεν είναι αλάθητες «εκ των προτέρων» και «εξ αξιώματος», αλλά κρίνονται βάσει της ορθότητος των δογμάτων της πίστεως την οποίαν αυτές διατυπώνουν, κρίνονται δε με μέτρο συγκρίσεως την αναλλοίωτη και διαχρονική ευσεβή Πίστη της Εκκλησίας. Ο Άγιος Μάξιμος σε διάλογό του με τον μονοθελήτη επίσκοπο Καισαρείας της Βιθυνίας Θεοδόσιο (απεσταλμένο του μονοθελήτου αιρετικού Πατριάρχου ΚΠόλεως Πέτρου), κατά την πρώτη εξορία του στη Βιζύη, διατυπώνει την αλήθεια αυτή με τις φράσεις **«τας γενομένας συνόδους η ευσεβής πίστις κυροί»** (μτφρ. «τις Συνόδους που έγιναν τις επικυρώνει η ευσεβής Πίστη») ⁵ και **«η των δογμάτων ορθότης εγκρίνει τας συνό-δους»** (μτφρ. «η ορθότητα των δογμάτων εγκρίνει τις συνόδους») ⁶.

..... Ας προσέξουμε, ότι ο Άγιος Μάξιμος δεν αντιπαραβάλλει έναντι του αυτοκρατορικού κύρους κάποιο κύρος ενός Θρόνου, ενός προσώπου Επισκόπου, ή έστω μιας τοπικής Συνόδου, δήθεν αλαθήτων, αλλά τη διαχρονική ευσέβεια της Εκκλησίας, δηλαδή την **«ορθότητα των δογμάτων»** και την **«ευσεβή πίστιν»**.

Γι' αυτό στα Πρακτικά της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου (787 μ.Χ.), κατά της εικονομαχίας, αναφέρονται και τα εξής λόγια των Αγίων Πατέρων: «Αυτή είναι η

Πίστη των Αποστόλων · αυτή είναι η Πίστη των Πατέρων· αυτή είναι η Πίστη των Ορθοδόξων · αυτή η Πίστη στήριξε την οικουμένη. [...] **Εμείς ακολουθούμε την αρχαία θεσμοθεσία της Καθολικής [ορθόδοξης] Εκκλησίας· εμείς όσους προσθέτουν κάτι ή αφαιρούν από την Καθολική Εκκλησία τους αναθεματίζουμε»⁹.**

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΕΛΟΥΣ

1. **Π.Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑ**, Δογματική, τόμ. Β΄, εκδ. «Σωτήρ», Αθήναι 2003, σελ. 403.404.
2. Η μνήμη του εορτάζεται στις 16 Φεβρουαρίου.
3. **ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. Γ. ΦΛΩΡΟΦΣΚΥ**, Αγία Γραφή, Εκκλησία, Παράδοση, εκδ. Π. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 1976, σελ. 71.75.
4. **(§17)**, εν **ΙΩ. ΚΑΡΜΙΡΗ**, Τα Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, τόμ. Β΄, εν Αθήναις 1953, σελ. 920.
5. Περί των πραχθέντων εν τη πρώτη αυτού εξορία, ήτοι εν Βιζύη **12, PG 90, 145C.D**· «Ει τας γενομένας συνόδους αι κελεύσεις των βασιλέων κυρούσιν, αλλ' ουχί ευσεβής πίστις, δέξωνται και τας κατά του ομοουσίου γενομένας συνόδους, επειδή κελεύσει βασιλέων γεγόνασι».
6. Αυτόθι **12.13, PG 90, 148A.B**· «Εκείνας οίδεν αγίας και εγκρίτους συνόδους ο ευσεβής της Εκκλησίας κανών, ας ορθότης δογμάτων έκρινεν [...] ΘΕΟΔ. Ως λέγεις εστίν· η των δογμάτων ορθότης εγκρίνει τας συνόδους».
7. Εννοείται η ορθόδοξος, αντι-μονοθελητική Σύνοδος του Λατερανού της Ρώμης, το **649 μ.Χ.**
8. Αυτόθι **12.13 PG 90, 145C-148B**.
9. Mansi 13, 416.